

Ens
ha arribat

Cospedal, la
filtradora
dels canvis

En cercles propers al PP es comenta que ha estat María Dolores de Cospedal qui ha atiat els rumors d'una presumpta remodelació al partit, amb l'objectiu de deixar-ne fora Javier Arenas.

Any
Salvador Espriu

Déus pastors
amuntanyen
dòcils ramats de
núvols.

La torre de les
hores

Bernat
Dedéu

La Mancomunitat

El Punt Avui d'ahir ens recordava que l'abril vinent celebrarem el centenari de la constitució de la Mancomunitat. Serà –ja ho veureu– una efemèride *low cost*, perquè els catalans encara no hem après a digerir els èxits polítics del passat. La Mancomunitat no tindrà cap novel·la que la plori, ni un sol centre cultural que la reivindicui, ni tan sols (mercès a la divina providència) un comissari simpàtic que la passegi com una ramera per les cocteleries culturals barcelonines. Perquè les runes de la Mancomunitat són fetes de molta lletra i d'ambició, i això fa molta més mandra als amants de la llagrimeta. El conseller Gordó, amorosint l'idiòlecte convergent, ens recordava fa poc des del *xiringo* de

La seva missió va ser donar-nos eines

Prada que la Mancomunitat “va ser la nostra primera estructura d'estat”. De fet, benvolgut honorable, és absolutament a l'inrevés: la seva missió primera va ser justament donar-nos les eines conceptuals per entendre que l'estat és l'única estructura possible per al correcte desenvolupament vital dels catalans. Sense gaire recursos econòmics, en un moment en què les finances catalanes eren més raquítiques que enguany, i amb una voluntat de ferro, els homes de la Mancomunitat van assumir que amb això del nacionalisme sentimental i d'anar fent el *mongo* amb cadenes humanes no n'hi havia prou per arribar a bon port. La Mancomunitat es va fer a cop d'escola, creant biblioteques a dojo (gràcies pels serveis, mestre d'Ors) i apostant per la projecció exterior del país. En Prat de la Riba no es cansava de recordar que Catalunya només subsistiria, en un món futur dominat pels grans estats, si liderava una federació solidària de nacionalitats espanyoles (via que sabem morta) o esdevenia un imperi econòmic que pogués lluitar per ser al costat de les grans nacions del món: “Imperialisme és l'aspiració a construir l'Estat-Imperi, a acoblar un ramat de nacions sota el poder d'un sol pastor”, diu *La Nacionalitat Catalana*. Ara que el sobiranisme sembla estancat en l'enèsima *performance* de la Diada, potser caldria anar pensant a reivindicar el pols i celebrar com cal la Mancomunitat.

Les cares de la notícia

+

DIR. UNIVERSITAT DE PRADA

Jordi
Sales
Fórmula
consolidada

La Universitat Catalana d'Estiu ha demostrat un any més que es tracta d'un esdeveniment consolidat, l'èxit del qual confirma que ha de recuperar el volum d'activitat de les anteriors edicions. Aquest és l'objectiu de l'edició de l'any que ve, juntament amb la recuperació de l'UCE Jove.

+

ESCRITOR

Josep
Vallverdú
Tribut amb
sorpresa

L'escriptor lleidatà ha rebut, en el marc de la Universitat de Prada, el premi Canigó a la trajectòria literària. Un reconeixement més per a aquest autor, referent de la literatura per a joves, que també ha fet de l'assaig l'instrument per analitzar allò que passa al seu voltant, i no tan a prop.

+

EXPRESIDENT D'EGIPTE

Hosni
Mubàrak
Retorn
al passat

La sortida de la presó de Hosni Mubàrak, encara que sigui en arrest domiciliari, no fa altra cosa que donar fermesa a allò que va passar el 3 de juliol quan l'exèrcit va derrocar el president Mursi, la voluntat dels militars de mantenir-se al poder, com ja varen fer en època de l'exdictador.

+

DIRECTOR GENERAL DEL FROB

Antonio
Carrascosa
Tracte
desigual

El FROB, organisme públic, ha presentat una proposta als treballadors de Catalunya Banc, en el marc de l'ERO que s'ha de dur a terme a l'entitat nacionalitzada, substancialment inferior a la que va atorgar a dues altres entitats: Bankia i Novagalicia. Cal esperar que sigui una estratègia negociadora.

Vuits i nous “Bon dia”

Manuel
Cuyàs

Aturem-nos en el “bon dia” amb què, com explicava en l'apunt d'ahir, em va saludar una senyora menorquina a la cala Canutells. És el mateix “bon dia” de la mestressa de la pastisseria La Balear quan li encarrego una coca bamba –l'ensaïmada sense farcir pensada per ser sucada a la xocolata típica dels dies festius–, o el mateix “bon dia” amb què em va rebre el recepcionista de l'hotel quan vaig arribar. Abans, fa trenta o quaranta anys, aquesta salutació, dirigida a un foraster, hauria estat impensable. Davant d'algué que no fos de l'illa i en primera providència, els menorquins optaven pel

castellà, no sé si per por de no ser entesos, per la presència de tants militars, per vergonya i sentit d'inferioritat o perquè consideressin que el català o el menorquí era un patrimoni que no volien erosionar usant-lo amb gent de fora. He trobat una Menorca molt catalanitzada al carrer, a les botigues, en les retolacions públiques i comercials. A l'hotel, una nit, un turista francès mig ensofrat es va acostar als joves músics que acabaven

d'amenitzar el sopar dient-los: “Estoy contento de poder hablar español con gente del país.” La vocalista li va contestar: “Nosaltres ralleu català, sap?”

Què ho fa? Què ha passat? La senyora Maria José Garcia, filla de militar, pedagoga i amiga, m'ho explica: “Els anys de govern del PSOE a les Balears van fer molt per a l'impuls de la llengua i la fixació de la toponímia, que el primer PP va respectar i seguir.” Hi ha

també el fet que ara més que mai molts joves van a estudiar a la Universitat de Barcelona i tornen amb un sentiment de pertinença cultural que han traspassat als pares i avis. No s'ha de negligir la labor de l'escola. La Maria José em pregunta: “Ja sap que els mestres menorquins tenen fama de ser molt bons?” M'expressa el temor que ara, amb el govern del PP del senyor Bau-

zá, hi hagi una reculada. Els directors dels tres instituts de Maó han estat suspesos per no voler acatar la llei que escatima el català com a llengua vehicular. La resistència serà forta, però. Els destituïts no troben substituïts perquè els docents, els pares i els alumnes els secundin i es preveu un inici de curs complicat, sobretot per a Bauzá. El diari *Menorca* és ple de cartes de mestres defensors de la llengua. Magnífics pedagogs menorquins, Maria José.